

Sygn. akt IV CSK 391/13

POSTANOWIENIE

Dnia 18 grudnia 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Dończyk

w sprawie z wniosku E. N. i M. N.
przy uczestnictwie Powiatu R.
o wpis prawa własności w księdze wieczystej,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 18 grudnia 2013 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawców
od postanowienia Sądu Okręgowego w L.
z dnia 28 stycznia 2013 r., sygn. akt II Ca [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Określone w art. 398⁴ § 2 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. wymaganie uzasadnienia w skardze kasacyjnej wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania zostaje spełnione, jeśli skarżący wykaże, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być zatem osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które - zgodnie z art. 398⁹ § 1 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. - będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Wnioskodawcy E. i M. N. w skardze kasacyjnej wniesionej od postanowienia Sądu Okręgowego w L. z dnia 28 stycznia 2013 r. wniosek o jej przyjęcie do rozpoznania oparli na przesłankach wskazanych w art. 398⁹ § 1 pkt 2 i 4 k.p.c. Szczegółowa analiza uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie pozwala na stwierdzenie, że w sprawie występuje potrzeba wykładni przepisu prawa, tj. art. 109 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (jedn. tekst: Dz.U. z 2010 r. Nr 102, poz. 651 ze zm.) budzącego - zdaniem skarżących - poważne wątpliwości co do wyjaśnienia na kanwie tego przepisu pojęć nieruchomości zabudowanej i nieruchomości niezabudowanej oraz relacji pojęć nieruchomości gruntowej, dla której prowadzona jest jedna księga wieczysta i działki gruntu będącej częścią tej nieruchomości gruntowej. Wskazany wyżej przepis był bowiem przedmiotem już wielokrotnych wypowiedzi Sądu Najwyższego, w których wyjaśniono przedstawione przez skarżących kwestie (por. m.in. wyroki: z dnia 9 września 2004 r., II CK 497/03, niepubl., z dnia 20 grudnia 2006 r., IV CSK 229/06, niepubl., z dnia 17 września 2010 r., II CSK 163/10, niepubl. oraz postanowienia: z dnia 2 lipca 2004 r., II CK 265/04, niepubl., z dnia 4 listopada 2005 r., V CK 121/05, niepubl.).

Skarga kasacyjna nie zawiera argumentów jurystycznych, które uzasadniałyby konieczność dokonania ponownej wykładni omawianego przepisu.

Szczegółowa analiza uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie pozwala na stwierdzenie, aby skarga była oczywiście uzasadniona, co ma miejsce wówczas, gdy zasadność zarzutów podniesionych w skardze kasacyjnej wynika *prima facie*, bez głębszej analizy prawnej. Dotyczy to więc jedynie uchybień przepisom prawa materialnego albo procesowego, zarzucanym sądowi drugiej instancji w skardze kasacyjnej, o charakterze elementarnym, a polegających w szczególności na oparciu rozstrzygnięcia na wykładni przepisu oczywiście sprzecznej z jednolitą i ugruntowaną jego wykładnią przyjmowaną w orzecznictwie i nauce prawa, na zastosowaniu przepisu, który już nie obowiązywał względnie na oczywiście błędnym zastosowaniu określonego przepisu w ustalonym stanie faktycznym. Taka sytuacja nie zachodzi w odniesieniu do zaskarżonego skargą kasacyjną postanowienia w zakresie zarzucanego naruszenia przepisu § 28 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 17 września 2001 r. w sprawie prowadzenia ksiąg wieczystych i zbiorów dokumentów (Dz.U. Nr 102, poz. 1122 ze zm.), z którego naruszeniem skarżący wiążyą oczywistą zasadność skargi kasacyjnej. Zarzut naruszenia tego przepisu abstrahuje bowiem od ograniczonej kognicji sądu wieczystoksięgowego wynikającej z art. 626⁸ § 2 k.p.c., według którego wniosek podlega badaniu jedynie na podstawie dołączonych do wniosku dokumentów oraz treści księgi wieczystej. W konsekwencji, sąd wieczystoksięgowy nie może prowadzić postępowania dowodowego wykraczającego poza dokumenty załączone do wniosku o wpis w celu ustalenia charakteru nieruchomości, tj. czy na nieruchomości znajdują się obiekty budowlane, które nie zostały uwidocznione w załączonych do wniosku o wpis dokumentach.

Wskazać należy, że nie zachodzi również nieważność postępowania, którą Sąd Najwyższy bierze pod rozwagę - w granicach zaskarżenia - z urzędu (art. 398¹³ § 1 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c.).

Z przytoczonych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 2 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c.